

Stephen Edwin King Dlouhý pochod

Stephen Edwin King (dosud žijící autor) se narodil roku 1947 v Portlandu, USA. Vystudoval univerzitu v Oronu. Nemohl najít práci učitele, a tak začal psát povídky. Nakonec práci přece jen dostal a napsal svůj první román - Carrie, který ho vynesl na výsluní literární slávy. Nyní je nazýván jako mistr hororu. Napsal nespočet knih. Jmenuji třeba Nespavost, Cyklus vlkodlaka, Dračí oči, To, Talisman, Smrtící zóna, Hodina děsu a mnoho dalších.

Děj knihy se odehrává ve smyšlené realitě, kde v USA proběhl převrat a vlády se chopila strana zvaná Brigáda v čele s šíleným majorem. Ten každoročně pořádá pro lidi soutěž zvanou Dlouhý pochod. Do této hry může akorát sto vylosovaných kluků jejichž věk nepřesáhl osmnácti let. Tito chlapci se vydávají na cestu, která má jediný konec, a to tehdy, kdy odpadnou všichni kromě posledního soutěžícího, který se následně stává vítězem. Výhra je více než lákavá – dostane vše co si bude přát. Celá tato soutěž má ale háček, člověk nesmí klesnout v chůzi pod 4 míle v hodině, nesmí sejít ze silnice. Pokud něco poruší, tak dostane napomenutí, když budou čtyři následuje trest. Tímto trestem je smrt, přímá poprava. To je vrchol divácké sledovanosti. Hlavní postavou, kolem které se děj většinou odehrává je Ray Garraty. Před startem se seznámí s několika kluky a ti ho doprovází po celou cestu. Pomalu ale odpaďávají, v příběhu se zobrazují stále nové postavy, které následně umírají buď z vyčerpání nebo prostě proto, že dostali čtvrté varování. A tak jdou a jdou, jsou pozorováni diváky, kteří touží vidět popravu v přímém přenosu či přímo na vlastní oči. A tak pomalu soutěžících ubývá, přecházejí hranice států, lámou veškeré dosavadní rekordy a umírají. Ray prochází různými krizemi, hodně si pomáhají s Peterem McVriesem a mnohdy si zachránili navzájem životy. Nakonec Ray bojuje o přežití s vychytralým a podlézavým Stebbinsem. Stebbins nakonec umírá sám na úplné vyčerpání a padá mrtev na silnici.

Ukázka z díla :

Stebbins se otočil a upřel na Garratyho obrovské vodnaté oči, které v prvním okamžiku nic neviděly. Pak ho poznal, natáhl ruku, hrábl po Garratyho košili a rozevřel ji. Dav nad tím agresivním gestem zlostně zaburácel, ale jen Garraty byl dost blízko na to, aby si všiml té hrůzy ve Stebbinsových očích, té hrůzy, té tmy, a jen Garraty věděl, že Stebbinův výpad byl posledním zoufalým natažením ruky za záchranou.

„Bože, Garraty!“ vykřikl a padl na zem.

Ryk davu dosáhl apokalyptických rozměrů. Byl to hřmot padající, hroutící se hory a trhající se

země. Ten hřmot pod sebou mohl Garratyho snadno rozdrtit. A byl by ho zabil, kdyby ho Garraty slyšel. Jenže on neslyšel nic než svůj hlas.

„Stebbinsi?“ řekl zvědavě. Sklonil se a nějak se mu podařilo převrátit Stebbinse na záda. Stebbins na něj dosud zíral, ale zoufalství už se mu z pohledu vytratilo. Hlava se mu bezpátečně klimbala na krku.

Dal Stebbinsovi dlaň před pusou. „Stebbinsí?“ zopakoval.

Stebbins byl mrtvý.

Garraty ztratil zájem. Zvedl se a vykročil dál. Teď se zem roztrásla jásotem a oblohu zaplnily ohňostroje. Zepředu k němu burácel džíp. Po týhle silnici se teď nesmí jezdit, ty pitomečku. To je zásadní porušení pravidel, za to tě můžou zastřelit.

V džípu stál Major. Nehybně salutoval. Připravený splnit první přání, každé přání, jakékoli přání, přání smrti. To byla Cena. Za zády mu zastřelili již mrtvého Stebbinse a teď zůstal jen on, sám na silnici, na cestě vstříc Majorovu džípu, který zastavil šikmo přes bílou čáru, a Major už z něj vystupoval, blížil se k němu, tvář laskavou a za slunečními brýlemi zcela nečitelnou.

Garraty ustoupil stranou. Nebyl sám. Ta temná postava se vrátila, vepředu, nedaleko, kynula mu. Určitě ji znal. Stačí se k ní dostat o kousek blíž a rozezná její rysy. Koho ještě nepřekonal? Byl to Barkovitch? Collie Parker? Percy Bůhvíjaksejmenuje? Kdo to je?

„GARRATY!“ Jece\ dav v áeliríu. „GARRATY, GARRATY, GARRATY!“

Byl to Scramm? Gribble? Davidson? Ruka na rameni. Garraty ji netrpělivě setřásl. Temná postava mukynula, kynula mu v dešti, kynula mu, ať jde dál, ať přijde blíž a přidá se ke hře. A bylo načase se do toho pustit. Pořád mu zbýval takový kus cesty.

Se slepýma očima a rukama úpěnlivě nataženýma před sebe jako pro almužnu pokračoval Garraty za temnou postavou.

A když se ho ruka dotkla na rameni znovu, bůhvíodkud sebral sílu k běhu.

Literatura a zdroje : kniha Dlouhý pochod

<http://www.mujiweb.cz/www/saturn/>